

De bestbezochte
films van

NL

1

Dunkirk
Christopher Nolan houdt in zijn technisch razendknappe oorlogsepos de geromantiseerde herinnering aan de evacuatie van 300.000 Britse en Franse manschappen in stand.

2

Atomic Blonde
Actiefilm voor wie nostalgia heeft naar de jaren 80, de tijd van zure regen, angst voor de bom en massawerkloosheid. Charlize Theron speelt een geheim agente die naar Oost-Berlijn wordt gestuurd.

3

Verschrikkelijke Ikke 3
De succesformule van de Franse animatiereeks raakt wat sleets. Een optreden van de Minions bij een talentenshow blijft leuk, maar je voelt als kijker een beetje de ideeenarmoede.

Thriller over corruptie die blijft doorwerken

Niet zoals zijn overweldigende debuut *Neighboring Sounds* (2012) is *Aquarius* van de Braziliaanse regisseur Kleber Mendonça Filho een film die nawerkt. Een film die echo's en nabebelden in je hoofd achterlaat. Verstopt in een meditatief elegisch verteld verhaal over de oudere muzikercriticus Clara die weigert haar appartement aan de boulevard van Recife op te geven zit een bijna thrillerachtige plot over corruptie, gentrificatie en dingen die weigeren voorbij te gaan.

De film voert je aan de hand van Clara (Sonia Braga) door de verschillende lagen van de Braziliaanse (klassen)maatschappij, en laat zien hoe het verleden ons nooit helemaal met rust kan laten. Er zitten sociaal-kritische onderstromen in de film, en diepgevoelde emotionele. Plaatsen, objecten en muziek zijn dragers van het geheugen. Een dressoirkastje roept in de proloog van de film, als we de jonge Clara leren kennen, een herinnering op bij haar tante aan een wilde vrije partij.

Een simpele camerabeweging, een volgepropt beeld ontstaan om elke scène een *uncanny* atmosfeer mee te geven. Niet veel filmmakers verstaan zo de kunst menselijkheid en vervreemding onnadrukkelijk in elk shot te verbeelden.

Drama

Aquarius Regie: Kleber Mendonça Filho. Met: Sonia Braga, Maeve Jinkings, Irandhir Santos, Humberto Carrão. In: 17 bioscopen

Dana Linssen

Actiekomedie

The Hitman's Bodyguard Regie: Patrick Hughes. Met: Ryan Reynolds, Samuel L. Jackson, Salma Hayek, Elodie Yung, Tine Joutstra, Barry Atsma, Noortje Herlaar. In: 116 bioscopen

Romantisch drama

Hampstead Regie: Joel Hopkins. Met: Diane Keaton, Brendan Gleeson, Lesley Manville. In: 31 bioscopen

Romcom

Through the Wall Regie: Rama Burshtein. Met: Noa Koler, Oz Zehavi, Amos Tamam. In: 11 bioscopen

Pools drama schuwt controversie niet

Als de net benoemde openbaar aanklager uit het Poolse drama *Body* bij een vermeende zelfmoord wordt geroepen, is hij zo druk bezig met het onderzoeken van details dat hij vergeet te kijken naar het lichaam dat aan een boom bungelt en helemaal niet zo dood is als het lijkt. Ook thuis heeft hij weinig oog voor het drama dat zich afspeelt. Zijn dochter is zich sinds het overlijden van haar moeder een paar jaar eerder aan het doodhongeren. Je zou regisseur Malgorzata Szumowska hetzelfde kunnen verwijten: ook zij wil grote streken schilderen. Rouwverwerking, eetstoornissen, ze veegt ze met het grootste gemak bij elkaar.

Haar interesse betreft niet zozeer de thema's van haar film, als wel de bijna absurdistische alomtegenwoordigheid van lichamen. Van de uitgemergelde lichamen van de anorexiapatiënten in een kliniek, tot de lijken uit het politieonderzoek. Szumowska is een regisseur die de controversie niet schuwt. Ze maakte eerder *Elles*, over studentes die middels prostitutie hun studie betalen. *Body* pakt ze op een vergelijkbare manier aan. Gezien de controverses die er rondom Netflix-anorexiafilm *To the Bone* spelen, kan de film nog voor discussie zorgen, ook twee jaar nadat hij in Berlijn met een Zilveren Beer voor Beste Regie werd onderscheiden.

Drama

Body (Cialo) Regie: Malgorzata Szumowska. Met: Janusz Gajos, Maja Ostaszewska, Justyna Suwala. In: 8 bioscopen

Dana Linssen

Samuel L. Jackson in zijn element als eloquente crimineel in Amsterdam

En stel saai Hollandse gebouwen, zo omschrijft de vuilbekkende echtgenote (Salma Hayek) van huurmoordenaar Kincaid (Samuel L. Jackson) het Rijksmuseum. Ze wordt in actiekomedie *The Hitman's Bodyguard* vastgehouden in een Amsterdamse cel door Interpol en is niet gecharmeerd door haar uitzicht. Kincaid is behalve extreem dodelijk ook een romanticus in hart en nieren. Hij sluit een deal met Interpol: hij is bereid voor het Internationaal Strafhof in Den Haag als kroongetuige op te treden tegen een Oost-Europese dictator, als zijn echtgenote wordt vrijgelaten. Omdat Interpol last heeft van een mol, schakelt agente Amelia Roussel (Elodie Yung) haar ex in, de voormalige topbodyguard Bryce (Ryan Reynolds), om Kincaid levend van Manchester naar Nederland te brengen. Die laatste vult zijn dagen na een mislukte missie met het beschermen van doorgesnoven advocaten en het verwijderen van een poepeer die een cliënt in zijn auto heeft achterlaten.

The Hitman's Bodyguard moet het niet hebben van zijn originele plot; in de eer-

ste tien minuten sneuvelen al een twintigtal agenten, vliegen de eerste auto's door de lucht, start een stroom „motherfuckers” die daarna niet meer ophoudt en wordt een grapie gemaakt over klompen. Maar dat maakt deze actiethriller/buddy-komedie niet minder onderhoudend. Jackson is weer in zijn element als eloquente crimineel, die deze maal begint te zwijmelen zodra het over zijn opvliegend geliefde gaat. „Toen ze die gast zijn slagader had blootgelegd met een bierflesje, wist ik het...”, omschrijft hij hun eerste ontmoeting. Ook de combinatie met Reynolds als gefrustreerde neuroot die probeert vast te houden aan zijn 'saai-is-goed'-credo, werkt goed.

En dan zijn er de geweldige over-the-top actiescènes in Manchester, Amsterdam en Den Haag waarin de auto's, motoren en boten over elkaar heen tuimelen tussen de dagjesmensen en langs de grachten, en er en passant iemand struikelt over een fiets in het ov. Het is moeilijk om daar niet vrolijk van te worden.

Sabeth Snijders

Deze zwerver is net iets te schoon en iets te idealistisch

Weduwe Emily (Diane Keaton) wordt wakker van haar wekkerradio, die nieuws spuit over de huizen crisis in Londen. Zij woont in een groot maar lekkend appartement in de dure wijk Hampstead. De bewoners hopen dat een leegstaand ziekenhuis wordt opgeknap, want dat is goed voor de huizenprijzen. Ze weten dan nog niet dat de empathische Emily bevriend raakt met Donald, een zwerver die op het ziekenhuisterrein in een zelfgebouwd huis woont.

Hampstead is gebaseerd op het verhaal van een echt bestaande zwerver die een juridisch gevecht aanging met een rijke

grondontwikkelaar. Het is duidelijk wie de schurk is in *Hampstead*, maar de held mocht natuurlijk niet al te viezig zijn. Dus werd de charmante Brendan Gleeson gecast, die rondloopt met een baard en wat vettig haar dat wel perfect in model zit. Regisseur Joel Hopkins laat expliciet zien dat de idealistische zwerver zich in een meertje wast, zodat de toeschouwer niet van hem zal walgen. Dan is de weg vrij voor een weinig overtuigende romance in een voorspelbare film die net zo schoon-gewassen is als Donald.

André Waardenburg

'Sex and the City' in orthodox Jeruzalem

Ze worden niet veel meer gemaakt: romantische komedies waarin de vrouwelijke hoofdpersoon de keuze heeft uit twee *love interests* en erachter moet komen wie de ware is. Het is een klassieke formule, niet gespeend van enig moralisme: alleen al het idee dat er zo iemand als de ware bestaat, duidt op een exclusiviteit die misschien niet meer van deze tijd is. Filmmaker Rama Burshtein is een representant van de ultraorthodoxe filmsector uit Israël en brak door met *Fill the Void*.

Through the Wall is ogenschijnlijk een soort *Sex and the City* in orthodox Jeruzalem. Dertiger Michal en haar zussen en

viriendinnen zijn te eigenwijs of te modern voor de liefde, maar ze verlangen er allemaal naar. Als Michal aan de vooravond van haar trouwdag in de steek wordt gelaten is ze vastbesloten haar huwelijk door te laten gaan. Alleen even een echtgenoot vinden. Voor de niet al te orthodoxe toeschouwer is de film een fijne lakmoesproef: wil je dat Michal met het popidool Yoss trouwt of valt voor de ondoorgroendelijke Shimi, eigenaar van de feestzaal waar ze met Chanoeka haar bruiloft hoort te vieren, of hoop je op een ander wonder?

Dana Linssen

REPORTAGE

De beeldentuin die toch geen snelweg werd

De Anningahof is weer open. Eigenaar Hib Anninga (76) wist zijn zes hectares te redden van de plannen van de provincie, die er een vierbaansweg doorheen wilde leggen.

Kunstwerken op Landgoed Anningahof

FOTOS STEVEN VAN WELLE

Door onze redacteur **Gretha Pama**

ZWOLLE. Hoe oud bent u, vroegen ze hem op het provinciehuis. Maar wat had dat ermee te maken? Hib Anninga (1940) zou de helft van zijn beeldentuin kwijtraken aan de komst van een snelweg: drie van de bijna zes hectares. „En dat wilde ik niet. Wat ik wilde was: een mooi park nalaten.”

Zes jaar later is het nu, Hib Anninga is 76. En de Anningahof bij Zwolle is onlangs opnieuw geopend - door de Commissaris van de Koning in Overijssel. De zes hectares zijn geen drie geworden, maar opnieuw zes. „Het is weer precies vijfduizend hectare, ik heb evenveel teruggekregen als ik kwijt was geraakt.” Omdat Anninga ooit de status van 'landgoed' had aangevraagd voor de Anningahof, bleek de provincie het verlies met aangrenzende grond te moeten compenseren.

Die grond is er aan de oostkant bijgekomen. Langs de nieuwe buitenrand loopt vijfhonderd meter lang een geluidswal, daarachter komt straks de vierbaansweg. In het park: tweehonderd verschillende soorten bomen en struiken, tachtig beelden in de buitenlucht, nog eens zeventig in binnenruimtes. Net zoveel als altijd.

En weer even overtuigend: zie je in de eerder gemaakte catalogus nog foto's van kunstwerken op kale grond, nu is alles weer zoals het was: een imposante verzameling kunst in een weelderig park, waarin je al rondlopend ervaart hoe ontwerp en beplanting de beelden op hun best laten uitkomen.

Beelden sjouwen

Hib Anninga heeft vanmorgen meegeholpen met het sjouwen van beelden. Als je met hem door het park loopt, wijst hij waar nog wat extra gemaaid moet worden: „Dan komt dat kunstwerk beter tot zijn recht.” Dat maaien zal hij morgen gaan doen. Even verderop klimt hij het krappe, houten trappetje op van *A Structure - an exercise to be an optimist* van Sachi Miyachi (1978), om een paar maten te slaan op een drumstel van roestige oude blikken en een melkbus.

Anninga is een boerenzoon, de Anningahof was de boerderij van zijn ouders. Zelf woonde en werkte hij bijna twintig jaar in Amsterdam, „bij een grote bank”. Toen zijn ouders hulpbehoevend waren geworden, kwam hij terug. Van de verkoop van

zijn huis nam hij de boerderij over, waarna hij van de weilanden een park maakte. Anninga plantte bomen, struiken en hagen, zaaide wilde bloemen, legde waterpartijen aan en plaatste beelden. Dat het een boerderij is geweest, zie je meteen bij de ingang: de entree is gevestigd in de oude hooischuur.

De Anningahof opende in 2004. Zonder subsidie, die heeft Hib Anninga nooit aangevraagd. Veel beelden zijn 'in consignatie'; hij verkoopt ze voor de kunstenaars door. Kopers zijn particulieren, maar ook gemeentes, provincies of het rijk. Soms ook zijn het musea. Een enkele keer koopt Anninga zelf een beeld. Dit jaar staat op de omslag van de catalogus een twaalf meter hoog, roestvrijstaal beeld van André Volten, waarvoor geen plek meer was bij het Europees Octrooi Bureau in Den Haag. Dat was een gift. Elk jaar wordt ongeveer eenderde van de beelden vernieuwd.

„Het best bewaarde zomerse kunstgeheim in Nederland” noemde NRC de Anningahof eerder. Er komen tussen mei en oktober enkele duizenden bezoekers („we zaten een tijd in een overgangperiode, nu stromen de mensen weer toe”) die als ze een kaartje kopen, ook meteen de catalogus krijgen. Ze zien werk van 'oude meesters' (Klaas Gubbels, Cornelius Rogge, Armando, Shinkichi Tajiri, André Volten), van heden-daagse, bekende en minder bekende kunstenaars (Tanja Smets, Tom Claassen) en van jong talent.

Van Maze de Boer (1976) staat een 'folly' in het park, het lijkt een tuinhuis maar dat is een optische illusie. In de even verderop georganiseerde IJsselbiënnale, een kunstroute van honderd kilometer langs de IJssel, is van hem *Hoog en Droog* te zien, een vervreemdende zeilboot op het droge. Ook van andere kunstenaars worden deze zomer op beide plekken beelden vertoond.

Anninga zoekt alle beelden zelf uit, zoals hij ook zelf bepaalt waar ze komen. De *Olifant* van Kevin van Braak (1975) is komen te liggen aan de voet van de geluidswal, waar ook *Welcome* van Stefan Gross (1964) staat opgesteld, een opzettelijk vervallen, campingachtig geheel dat doet denken aan een vluchtelingenkamp. *Outplacement*, een veld waar elf kunstenaars voor het eerst in hun carrière een buitenbeeld ontwikkelden,

bereik je via *The Exchange* van Rob Voerman (1964), een ruimteschip-achtig bouwwerk waar je in kunt verblijven.

Toen het park indertijd openging, was er drie jaar aan gewerkt. Deze verbouwing kostte anderhalf jaar: opnieuw aanleggen, planten, zaaien. Was dat niet moeilijk? „Eerst wel. Maar toen het ontwerp van het nieuwe park er eenmaal lag, heb ik de knop omgezet. Sindsdien kijk ik weer vooruit.”

De Anningahof, Hessenweg 9, Zwolle. Open t/m 29 oktober, woensdag t/m zondag van 13.00 tot 18.00 uur. | nl: anningahof.nl

'Ik heb evenveel teruggekregen als ik kwijt was'

'Als u niet gaat kijken, bent u een dief van uw eigen geluk' NRC****

HET JAAR VAN DE KREEFT